

HÛŞENG MURADÎ-Yİ KİRMÂNÎ VE SEMAVER ADLI ÖYKÜSÜ

Hûşeng Muradi-yi Kirmânî and His Story "Samovar"

Dr. Huseyn ZULFİKÂR'
Çev. Esengül UZUNOĞLU SAYIN**

ÖZ

Hûşeng Muradi-yi Kirmânî (1323-1945) İran'ın modern hikâye yazarlarından. Küçük yaştan itibaren okumaya özel bir ilgisi vardır. Yazarlığa küçük yaşta başlayan Kirmânî, ilk eserini bir radyo programı için yazmış ve böylece hikâye yazmaya devam etmiştir. Hikâyelerinde kendi hayatından kesitlere de yer vermiştir.

Mecîd'in Hikâyeleri adlı hikâye kitabını *Hûşe* dergisi için yazmış ve böylece bu hikâye meşhur olup çeşitli dillere çevrilmiştir. Hikâyenin genelinde halasıyla birlikte yaşayan Mecîd'in hikâyeleri anlatılmıştır.

Bu çalışmada Hûşeng Muradi-yi Kirmânî'nin hayatı hakkında kısa bir bilginin ardından söz konusu Farsça öyküsü Türkçeye çevrilmiştir.

Anahtar kelimeler: İran Edebiyatı, hikâye, Hûşe.

ABSTRACT

Hûşeng Muradi-yi Kirmânî (1323-1945-) is considered to be one of modern short story writers. He has had a special interest in reading since his childhood. Having started to write at a very early age, Kirmânî wrote his first work for a radio programme and then kept writing stories. He didn't avoid giving examples from his own life.

He is the writer of a collection of stories named "The Stories of Mecîd", which he compiled for *Hûşe* magazine. After that the story called "Samovar" has become famous and was translated into different languages. It is generally the stories of Mecîd, who lives with his aunt, that are told in this book.

*Hûşeng Muradî-yî Kirmânî'nin Semaver adlı öyküsü, Huseyn Zulfikâr, *Çihil Dâstân-i Kûtâh-i Îrânî ez Çihil Nivîsende-i Mu'âsir-i Îrân* (Tahran 1382 hş.) adlı eserin 359-367. sayfaları arasında yer almaktadır.

** Atatürk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Fars Dili ve Edebiyatı Bölümü Araştırma Görevlisi.

In this study, some brief information is given related to Hûşeng Muradi-yî Kirmân's life, which is followed by the translation of his story, Samovar, into Turkish.

Key Words: İran Language, Story, Huş.

HÛŞENG MURADÎ-YÎ KİRMÂNÎ

Hûşeng Muradî-yî Kirmânî 1323 hş./1945 yılında Kirmân şehrine bağlı Sîrec köyünde doğdu. Fakir bir ailenin çocuğuydu ve sekiz yaşında çalışmaya başladı. Aynı zamanda da okumaya küçük yaştan beri ilgisi vardı. Edebiyat ve sanatla uğraştı. Özellikle çocuk hikâyeleri yazmakla ünlüdür. Hûşeng Muradi-yî Kirmânî çocuk ve genç edebiyatının en büyük hikâye yazarlarından. Hikâyelerinde çoğunlukla kendi hayatını tasvir etmiştir.²

İlk ve orta öğretimini Kirman'da tamamladı. Daha sonra Tahran'da güzel sanatlar fakültesinde ve aynı zamanda da İngilizce tercümanlık bölümünde eğitimine devam etti. Kirmânî, sanat alanındaki ilk faaliyetine 1962 yılında Kirmân Radyosuyla başladı. *Yazarlığa* 1969 yılında *Hûşe* dergisiyle adım attı. Daha sonra da radyo programı için *Mecîd'in Hikâyeleri'ni* yazdı. Bu hikâye kitabı daha sonra film olarak gösterime girdi.³

Hikâyeleri: *Me'sûme* (Masum), *Beççehâ-yî Kâlîbâfhâne* (Halı Dokunan Yerin Çocukları), *Kıssehâ-yî Mecîd* (Mecîd'in Hikâyeleri), *Nehîl* (Hurma Ağacı), *Çekme* (Çizme), *999* (O Sürahinin Hikâyesi), *Murebbâ-yî Şîrîn* (Tatlı Reçel), *Men Gezâl-i Tersîde ey Hestem* (Ben korkmuş Bir Ceylanım), *Moşt Ber Pûst* (Deriye Bir Yumruk), *Tenûr* (Tandır), *Polov Horiş* (Pilav Üstü Yemek), *Mehmân-i Mâmân* (Annenin Misafiri), *Lebhande Enâr* (Narın Gülüşü), *Misl-i Mâh-i Şeb-i Çehârdeh* (Dolunay Gibi), *Ne Ter û Ne Hoşk* (Ne Islak Ne Kuru), *Şoma Kî Garîbe Nîstîd* (Siz Yabancı Değilsiniz, Anı), *Nâz Bâleş* (Yumuşak Yastık), *Kebûter Tûy-i Kûze* (Sürahi İçindeki Güvercin), *Hûşeng-i Dovvom* (İkinci Huşeng).⁴

Filme çevrilen eserleri: *Kâkî* (Hala), *Tîk Tâk*, *Kîse-i Birinc* (Pirinç Kâsesi).

² Huseyin, Zûlfikâr, *Çihil Dâstân-i Kûtâh-i İrânî ez Çihil Nivîsende-i Mu'âsir-i İrân*, Tahran 1382hş., s. 356; هوشنگ مرادی کرمانی, 4 Mart 2013, <http://kalantari-yazdpl.blogfo.com>.

³ هوشنگ مرادی کرمانی, 5 Mart 2013, <http://aftabir.com>; Zûlfikâr, s. 356.

⁴ معرفی کتاب, 5 Mart 2013, <http://best.boks.com>; معرفی کتاب, 5 Mart 2013, <http://payandan.net>.

Davul adlı hikâyesi ABD'nin en ünlü çocuk edebiyatı dergisi *Cricket* tarafından son otuz yılın en iyi hikâyesi seçildi. Eserleri; Almanca, İngilizce, Fransızca, Hollandaca, Arapça, Çince, Korece, Yunanca ve Ermenice olmak üzere dünyanın çeşitli dillerine çevrildi. Türkçe'ye *Mecid'in Maceraları*, *Reçel Kavanozu* ve *Aynı On Dördü* adlı üç kitabı yayımlandı. Yazar, 2004 yılında ülkesinde çocuk edebiyatı alanında "Unutulmayanlar" devlet üstün nişanesi ile ödüllendirildi.⁵

SEMAVER

Hala ve komşulardan birkaçı Tâhire Hanım'ın kızına göz aydınlığı için uygun, hesaplı, göz alıcı bir hediye satın almak üzere aralarında para topladılar. Tâhire Hanım'ın kızı evlenmişti ve bizi de davet etmişlerdi. Ona güzel ve işe yarar bir şey götürmemizi hak etmişti. Yaşlanmış, saçı ağarmış hala, yaşlıları ve akrabaları hanımlar arasında olgunluk, yol yordam bilme ve iyi huylu olmakla bilinirdi. Hala, göz aydınlığı hediyesi almadan önce bir bahaneyle gelinin evine gidip evi yoklayıp neyi eksikse onu almak için görevlendirildi.

O da şalını giymiş ve gelinin evine gitmişti, laf lafı açmıştı ve gelinin iyi ve güzel bir semaverinin olup olmadığını yavaş yavaş anlaması zor olmadı.

Bu sebeple hala harcama sorumlusu oldu ve herkesten gücü yettiği kadar para topladı. Kendisi de para koydu. Düğünün ertesi günü sabahı Kokeb Hanım, kardeşinin eşi ve Ekrem Hanımla kıyafetlerini giydiler ve pazara gittiler. Bizi de peşlerine takıp götürdüler.

Pazarın içinde dolaştık da dolaştık. Hala çok zor beğenirdi. Gözü hiçbir semavere ilişmedi. Nihayet pazarın ucunda semaver satan dükkânların birinde bakır, şişman, kocaman bir semaver hala ve diğer kadınların gözüne hoş geldi. Semaver ve bu tür şeylerden hoşlanmayan ben bile onu beğendim. Semaverin rengi o kadar çok keskin ve parlak bir sarıydı ki kırmızıya çalıyordu. Semaverin parlak yüzeyi insanın resmini ayna gibi yansıtıyordu fakat aynı semaver insanın gözünü, kaşını, burnunu ve ağzını eğri büğrü gösteriyordu.

Hala her hâlükârda gelin hanımın akrabalarının gözünde onurumuz korunsun ve "vay vay ne zevk demesinler" diye kesinlikle bunu almamız için ısrar etti. Fakat istediğimiz semaver pahalıydı ve toplanan para ona yetmiyordu.

⁵ هوشنگ مرادی کرمانی، 5 Mart 2013, [http:// wikipedia.org](http://wikipedia.org); Zûlfikâr, s. 356.

Ne kadar dil döktülse de semaver satıcısı inat etti ve bir kuruş bile indirim yapmadı.

Halanın, Allah iyi etsin, tuhaf bir huyu vardı. Bir şeyi beğenince ondan asla vazgeçmezdi. Hemen Kokeb Hanım'ı benim yanıma çekti ve kulağına fısıldayarak; "Beğendiğim bu semaveri ya almamız ya da kesinlikle semaver almaktan vazgeçmeliyiz. Paranın kalanını ben veririm. Her kullandıklarında bizi hatırlayıp hayır duası edecekleri bir şey seçip alalım. Hatıra olsun istiyorum." dedi.

Kısaca, hala ondan bundan topladığı paranın üzerine kendi parasından biraz ekledi ve parayı hesapladıktan sonra semaverin altına üstünü iyice inceleyip onu satın aldı.

Semaveri pazardan eve götürmek bana kaldı. Hala ve arkadaşları anlatılan ve boynu büyük semaveri zarar vermeden eve ulaştırmamı, musluğunu ya da kolunu kıracak bir şey yapmamamı üstüne basa basa tembihlediler. Çünkü Allah göstermesin, eğer semaverin başına bir şey gelirse halanın kendi ifadesiyle, yüz kişiye hesap vermesi gerekirdi. Ben de gerçekten elimi taşın altına koydum ve güzel semaveri tatlı can gibi kucağıma aldım, sıkıntı ve zahmetle rağmen eve götürdüm. Yol boyunca çok yorulmuştum, kolum, ellerim ve belim ağrının şiddetinden tutmaz oldu. Sanki bir şey olmamış gibi davrandım, semaverin zarar görmesine izin vermedim. Hala ve diğerlerinin umurunda değildi, önden önden gidiyordu gülüşüp konuşuyorlardı ve ben kucağımda semaver onların arkasında nefes nefese kalmıştım. Bütün bunlara rağmen semaver bir deste gül gibi eve sağ salim ulaştı.

Evin içinde, halanın arkadaşları ve topluluğun gözleri semavere ilişince hepsi halanın zevkine aferin dediler. Kokeb Hanım, halanın kendi cebinden verdiği parayı diğerlerinden aldı ve zarar etmesin ve adalet yerini bulsun diye ona geri verdi. Kokeb Hanım, "Semaveri buraya kadar getiren Mecîd çok zahmet çekti fakat bir zahmet daha çekse ve öğleden sonra onu geline götürürse ne olur, biz de onun arkasından gideriz" diyene kadar işler iyi gidiyordu.

Bu sözler onun ağzından çıkınca hemen her zamanki bahaneyi öne sürdüm. Surat astım ve dedim ki: "Bin türlü işim var. Ders ve ödev yapmak için gitmeliyim. Yoksa yarın sınavda başarısız olurum. Eğer bu işi benim sırtımdan alırsanız Allah ömrünüzü uzatsın.

Herkes benim bu lafımdan rahatsız oldu. İşten kaçabileceğimi ummuyorlardı. Hala dedi ki: “Ayıp değil mi yavrucuğum?” Semaveri gelinin evine götür ve hemen geri dön ve ödevini yapmaya git.”

Akıllı, alımlı ve güler yüzlü Kokeb Hanım şakayla şöyle dedi; “Bana bak ki kızımı vermeme düşünüyordum, doğrusunu sorarsan ben tembel damat istemem.”

Bu kargaşanın içinde dört yaşındaki küçük kızı ağladı ve “Ben Mecîd’i istemiyorum” dedi.

Hala olayı ciddiye aldı, kızı azarlayıp, dedi: “Mecid’in ne eksigi var?”

Birazdan benim eksikim olup olmadığımı dair aralarında tartışma olacağını ve olayın uzayıp gideceğini hissedince, şöyle dedim: “Olur, semaveri ben götürürüm. Siz kavga etmeyin. Sadece elim kolum ağrımasın diye semaveri selesine koyacağım bir bisiklet hazırlayın.

Kokeb Hanım, semaveri götürmem için eşinin bisikletini bana vermeyi kabul etti. Semaveri yeni ve güzel bir bohçaya sarıp Kokeb Hanım’ın eşi Hüseyin Bey’in bisikletinin selesine koyduklarında saat öğleden sonra ikiye geliyordu. Semaverin kayıp düşmemesi için sımsıkı bağladılar. Hala, yolda kırılmaması için semaverin musluğunu da çıkarıp semaverin içine attı. Semaverin sağlam gitmesi için her şeyi yaptılar. Çukura düşerim ve semaverin başına bir şey gelir diye bisiklete binmeye hakkım olmadığını tavsiye etmeye başladılar.

Sokağın köşesinden döndüğümde semavere dikkat etmemi tembihleyen hala ve Kokeb Hanım’ın sesini arkamda duydum, fakat iki üç sokak geçip caddeye varınca bisikleti elde götürerek gitmenin mantıklı bir şey olmadığını anladım. Bisikleti semaver taşımak için yapmamışlar. İnsan üzerine binsin ve rüzgâr gibi gidip işini gücünü halletsin diye yapmışlar. Ne olacaksa olsun dedim, hâlâ kulağымda halanın tembihleri yankılanmasına rağmen dinlemedim ve bisiklete atladım. Tabi ki bisiklete bir şey olmasın diye tedbirle atladım. Fakat bisikletin selesinin yüksek olduğu için ayaklarımın pedala uzanmadığını gördüm. Hemen aşağı indim ve bisikleti caddenin bitişiğindeki ağaca yasladım. Yırtilmasını diye yeni ve güzel pantolonumun paçalarını yukarı topladım. Eşofmanımı giymiştim, yırtılsaydı yazık olurdu. Sağ ayağımı o tarafa bisikletin gövdesinin içine götürdüm, sele ve bisikletin gövdesini bir elimle kucakladım ve yola koyuldum.

Cadde taşlı ve topraklıydı. Bisiklet çukura düşüyordu. Semaver selenin üzerinde sallanıyor, içine koyulan musluk “tak tak” diye ses çıkarıyordu. Semaverin sesini dikkate almadım ve semaverin başına bir şey gelmeden ok gibi gelin hanımın evine gittim. Fakat her ne kadar kendimce hesaplasam da hala ve ortakları olmadan eve gidemedim, utandım. Onlar hemen arkamdan gelip birlikte gitmemizi kararlaştırmışlardı. Fakat ben daha erken varmıştım. Bunu saymazsak daha önce sokağın başında yarım saat belki de daha fazla boş boş beklememiştim. Diğerleri gelene kadar zamanı geçirmek için ayarlıyordum. Bu yakınlarda olan Sogra teyzenin evine gitmeyi düşündüm.

Sogra teyzeyi görmeyeli uzun zaman olmuştu. Yalnız, şefkatli ve fakir biriydi. Beni çok severdi. Hemşeriydik ve bana küçükken süt vermişti. Hasta olduğumu duymuştum. Halini hatırlamaya sormaya gitsem iyi olurdu. Sonunda bisikletin dümenini çevirdim ve doğruca onun evinin önüne gittim. Avlunun kapısı açıktı, başımı içeri uzattım ve bisikletle avluya doğru girdim. Zavallı, ağacın altına kilim atmış uzanmıştı. Beni görünce gözleri açıldı, yüzünde güller açtı. Kalktı, yanıma geldi. Beni kucakladı ve ağlamaya başladı. Hüngür hüngür ağlıyordu ve iç çekiyordu. “Hangi dağda kurt öldü de sen benim halimi hatırlamaya geldin?, sen bu kadar vefasız değildin. Seni ne kadar emzirdiğimi, senin için ne kadar zahmet çektiğimi biliyorsun, bir gün gelirsin diye gözüm hep kapıdaydı. Hoş geldin. Sefa getirdin.” dedi.

Doğrusu onun sözleri ve ağlaması beni de üzdü. Gözlerim doldu. Bisikleti duvara yasladım. Sogra teyze başörtüsüyle gözlerini sildi ve “Gel, otur bana anlat bakalım nerelerdeydin? Ne iş yaptın? Kaçınıcı sınıftasın?” diye sordu.

Odaya girmek ve her şeyi ona anlatmak istedim. Şöyle bir bisiklete baktım ve iki büyük kedinin bisikletin arkasında olduğunu gördüm. Oynuyorlardı ve birbirilerinin üzerine sıçıyorlardı. O kedilerin bisiklete atlayıp gelin hanımın semaverine zarar vereceğini ve bize de utancının kalacağının farkına vardım. Bu yüzden hemen semaverin etrafındaki ipi açtım. Kucakladım ve giderken götürürüm diye Sogra teyzenin odasının bir köşesine bıraktım. Semaver Sogra teyzenin gözüne ilişti. Bana tekrar sarıldı. Öptü ve ağlayarak dedi ki: “Sen ne kadar iyi ve düşüncelisin. Mecîd niye zahmet ettin. Senden bir şey beklemiyordum.”

Sonra kendi cevabını kendi verdi ve dedi ki: “Neden beklemeyeyim?... Evet, belki beklemiyordum. Seni emzirdim, büyüttüm. Tabi ki beklemeliyim... Mecid, beni düşünmüşsün Allah sana uzun ömür versin.

Birkaç kez Sogra teyzeye “bu semaver senin değil” demek istedim fakat söyleyemedim, boğazım düğümlendi. Yalnız duruşum bunu ima ediyordu, kendi kendime yavaş yavaş bunu anlatmalıyım dedim. Onun sevincini yıkamam, bakarsın Allah korusun bayılır.

Sogra teyze semaverin yanına gidip üzerindeki bohçayı açtı ve dedi ki: “Benim semaverim olmadığını bildiğin için bana semaver mi getirdin?... Son birkaç gündür çok kötü bir çaydanlıkta çay içiyorum. Birkaç kez onu tamir ettiler fakat hâlâ musluğundan su akıyor. Allah’ın lanetine bile değmeyen bir semaverim var.”

Sonra gökyüzüne yöneldi ve dedi ki: “Ey Allah’ım sen ne kadar şefkatlisin. Bu gece rüyamda nurani bir adamın yeşil şalla eve geldiğini ve bana bir paket verdiğini gördüm. Rüyam gerçekleşti. Sevinçten içi içine sığmayan Sogra teyzeye baka kaldım. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Birkaç kez onun elini tutup her şeyi (açık seçik) ona söylemeye ve gönlümü ferahlatmaya niyetlendim fakat cesaret edemedim. Sadece zorla gülmeye çalıştım. Sogra teyze semaveri kucakladı, odanın ortasına bıraktı, iyice baktı, “Maşallah ne zevklisin. Bu semaveri halanın satın aldığını düşünüyorum. Doğruya senin halan nasıl? O da senin için çok zahmetlere katlanmıştır. Zavallı kadının sevinçten eli ayağına dolaşıyordu ve sürekli konuşuyordu. Sonra semaverin altına üstüne bakıp “Şimdi senin, benim için getirdiğin bu semaverle hoş kokulu bir çay demleyeyim, birlikte içelim” dedi.

Sogra teyze, semaverin kapağını açmak istedi, hemen bileğini tuttum. Sessizce güldü ve “Semaveri yakmayı sen mi istiyorsun? Olur, sen zahmet çek. Eline sağlık” dedi.

Çare yoktu, titreyen ellerle, lal gibi ve endişeli bir şekilde işe koyuldum. Kendi kendime “Çay içerken incitmeden yavaş yavaş hikâyeyi ona anlatırım” dedim.

Sogra teyze arka odaya gitti. İçinde ikisi kurumuş nar ve birkaç tane ceviz olan bir tabağı getirdi, benim önüme bıraktı ve “Herkes, çocuklarımmın gittikten sonra yalnız kaldığımı söylüyor. Sen benim için semaver getirdin ve bana uğradın, şimdi onlar neredeler, olsa da görseler” dedi.

Tedirgin oldum. Aklım fikrim hala, arkadaşları ve gelin hanımdaydı. Şüphesiz beni bekliyorlardı ve semaverin başına ne geldiğini bilmiyorlardı.

Semaverin içindeki su fokurdayıp kaynadı, ben heykel gibi oturup, ona bakıyordum. Semaver kaynıyordu, kaynadıkça iri gövdesi sallanıyordu. Sıcak buhar deliklerden çıkıyordu. Ben de ondan farksız değildim. Öylesine sinirlenip, sabırsızlanıyordum ve titriyordum. Beynim kaynıyordu. İçimdekini söyleyeyim diye dilimin açılmasını çok istiyordum. Fakat bu mümkün mü? Ben üstesinden gelemiyordum. Sogra teyze bir avuç çayı demliğin içine döktü, su doldurdu, demlensin diye semaverin üzerine koydu ve “Mecîd, sen bu narlardan birini yiyene kadar ben hemen gelirim” dedi.

Dedim ki: “Sogra teyze, Tâhire Hanım’ın kızının evlendiğinden haberin var mı? Hala düğünün ertesi günü gelinin evine gitmek istedi. Siz düğüne gitmediniz mi? Keşke gitseydiniz. Eğer gitseydiniz şimdi onun için bir semaver götürmelisiniz.” Bu lafları söylerken canım ağzıma geldi. Şimdi istediğim şeyi söyleyebilirdim fakat kalkıp ayakkabılarını giyen Sogra teyze “Beni davet etmediler. Önemli değil. Sen olunca başka ne isterim?” dedi. Bahçeye gitti ve karşı evdeki komşusuna seslendi. “Çay içmeye gel, Mecîd gelmiş, onu emzirdim, onu büyüttüm, benim için eşi bulunmayan semaver getirmiş” dedi. Komşunun penceresi açık değildi. “Allah ona ömür versin, hastalık ve dert göstermesin.” dedim.

İki kadın çay içmek ve beni görmek için geldiler. Teyzenin gelen komşuları benim işimi daha da zorlaştırdı. Sogra teyze susmuyor, art arda beni anlatıyordu. Sogra teyzenin övgüleri ve komşuların hayranlık verici bakışları altında bitkin ve çaresiz kaldım. Bir çay içtim görülmeye değerd. Sanki halanın acı ilaçlarından içiyordum. Ağzım dilim birbirine karışmıştı, zoraki çayı yudumluyordum. Gelin hanımın güzel semaverinin yüzeyinde çeşitli şekillere giren yüzümü görebiliyordum. Halanın şimdi ne yaptığını ve ne halde olduğunu düşünüyordum. Dost ve akrabalarının sorularına nasıl cevap veriyordur. Belki de topluluktan dışarı çıkmış, kapı kapı beni arıyordur. Semaverle Sogra teyzenin yanına geldiğim için hata ettim. Aniden kalktım, narı ve içtiğim yarım çayı bıraktım ve “Allah’a ısmarladık, ben gitmek istiyorum, geç oldu” dedim.

Sogra teyze semaverin içinde olduğu bohçayı katladı ve bana verdi. Akşam yemeği için kalmamı söyledi. “Ben kalamam, izin ver gideyim. Yalnız sizden bir isteğim var. Eğer mümkünse o semaveri bana ver. İyi bir semaver değil. Suyu

geç kaynıyor. Ben sizin için daha güzel ve büyük bir semaver getiririm. Bu semaver sana layık değil” dedim.

Sogra teyze tekrar ayağa kalktı ve beni kucakladı. Gözleri yaşla doldu ve dedi; “O ne biçim laf Mecîd?... Şansıma semaver çok iyi. Bundan daha iyisi olamaz. Sen ne kadar şefkatli ve temizsin. Bu semaver bana çok bile. Halana selam, semaverin çok güzel olduğunu söyle. Sogra teyze çok mutlu oldu. “Git canım, erken git halan tedirgin olmasın” dedi. Sogra teyzenin evinden çıktığımda sersem, üzgün ve şaşkındım. Mutlu mu üzgün mü olmalıydım bilemiyordum. Mutlu, hoşnut hem de üzgündüm. Mutluluğum, Sogra teyzenin iyi ve güzel bir semaveri olduğundandı. Üzüntüm, halanın başına dert açtığım ve onun bunun yanında nasıl rezil ettiğim içindi.

Gelin hanımın evine eli boş gidemezdim. Aklıma bir fikir geldi. Bisiklete bindim ve evin tarafına doğru sürdüm. Evin kapısı kapalıydı, zorlukla kapıyı açtım. Biliyordum ki hala anahtarı saksımın içine koymuştur. Anahtarları aldım odanın kapısını açtım. Halanın eski, işe yaramaz ve küçük semaverini aldım, güzelce bohçaya sarıp bisikletin selesine ipe bağladım. Kapıları kapadım ve fişek gibi gelin hanımın evine geldim.

Halanın içi içine sığmadığını tahmin etmiştim. Sürekli ben ne zaman gelirim ve nereye gitmişim diye başını uzatıyordu. Beş pencere odanın içinde kadınlı erkekli bir sıra oturmuştuk, gelin hanım ve annesi odanın başköşesinde güzel bir yer bulmuşlardı. Bana dik dik bakan hala, semaver elimde girdiğimi görünce mutlu bir şekilde doğruldu. Fakat hemen oturdu ve semaveri gelinin önüne götürüp bırakmamı işaret etti. Birkaç kez ona kaş göz işaretiyle dışarı çağırdım, gel seninle işim var dedim gelmedi. Bağlanmış semaver bohçasını herkesin önünde götürüp gelinin önüne bıraktım ve fare gibi odanın kapısından dışarı çıktım. Olayın nereye varacağını, işin sonunun nereye gideceğini görmek için bahçeye gittim. Hala öylece oturmuştu, güldü ve “Biz de herkesin yardımıyla gelin için önemsiz bir şey aldık, inşallah beğenir” dedi.

Sonra kalktı ve semaverin yanına gitti. Şaşkınlığı yüzünde gördüm. Bohçanın içindeki semaver gözüne çok küçük geliyordu. Bohçanın düğümünü açtı, ben kapının yanındaki duvara yaslanmışım, yüreğim yağmurda ıslanmış ve korkmuş serçe yavrusu gibi çırpınıyordu. Kendi kendime “Allah’a inşallah hala bayılmaz” diye yalvarıyordum.

Neyse, hala ilk düğümü açınca herkes çoştı, alkışladı. Hala keyiflendi ve onurlandı. Kokeb Hanım ve diğerleri de aynı şekilde onurlandılar. Konuşmaya başladılar. Fakat ikinci düğüm açılıp kırık, kararmış, kirli ve eski semaveri görünce herkes utandı. Halanın ağzı öylece açık kaldı. Herkes alkışı kesti. Halanın arkadaşları sustu. Güzel gülen genç kızların gülüşleri odanın ortasına doğru yayıldı. Ayakta olan hala, ayakta duramadı. Semaverin yanına çöktü. Kırış kırış yüzü tere bulandı ve elini alınına koydu. Gelinin annesi “Hala eliniz dert görmesin. Çok zahmet çekmişsiniz. Sizden böyle bir şey beklemiyorduk.” dedi. Ben selvi gibi titriyordum. Misafirlerin şaşkın ve tuhaf yüzlerine baktım ve dudaklarımı ısırđım. Kokeb Hanım bana dönüp “O zaman satın aldığımız semaver nerede?” dedi.

Hala ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ellerini beline koydu ve kalktı. Rengi safran gibi sarardı. Kalkmaya gücü yoktu. Onu kollarından tutup kaldırmak istiyordum fakat zordu. Benden daha önce kendini toplayıp bahçeye geldi. Gözleri beni arıyordu. Beni görünce dili tutulmuştu ve nereden başlayacağını bilmiyordu?... Kendine gelmesi için yüzüne su çarpıp onu havuzun başına götürdüm. Suyu yüzüne vurdum ve onu kenara çektim. Basamakların başına oturdu. Ona Sogra teyzenin evine gidiş hikâyemi anlattım ve dedim ki: “ Sen şimdi rezil oldun, benim Sogra teyzenin yanındaki utancımı görseydin. Keşke orada olsaydın da Sogra teyzenin mutluluğuna şahit olsaydın. Kendim para biriktirip, semaverin parasını veririm. Üzülme.”

Sonra elini öptüm. Anlayışlı ve tecrübeli hala, benim sözlerimi dinledi, kalktı ve bahçeden Kokeb Hanım'ı çağırđı, Kokeb Hanım da iyice olayı anladı, hala olayı gelin, annesi ve diğerlerine anlattı. Güzel ve pahalı semaver Sogra teyzenin kısmeti olmuştur diye seslerini çıkarmadılar çokta güldüler. Halanın kırık ve yanık semaverini eve götürmek yine bana kaldı. Böylece pazara gittiler ve yeni bir semaver satın aldılar, eve götürdüler, semaveri gelinin evine götürmek bana kaldı. Kısacası, semaveri taşımak iki üç günlük işim oldu. Fakat hala ve komşuları her şeye sahip çıktılar ve yol boyunca hiç hata yapmadım, semaveri sahibine ulaştırana kadar kimseye uğramayayım diye beni kolladılar.